
Mouvement Communiste/Kolektivně proti kapitálu

Bojujme proti rétorice států, která štvě do války

Jedinou odpovědí masovým vrahům je třídní válka

Žádní bozi ani vládcí, žádní šéfové ani státy

Jatka spáchaná v Paříži 13. listopadu 2015 by nás měla přimět k tomu, abychom dosáhli dál než k emocím a abychom pochopili, co se odehrálo. Stovky zabitých, zraněných a traumatizovaných si totiž zaslouží více než jen rozhořčení a volání po míru.

Byly tyto vraždy skutečně válečným aktem proti vládnoucím třídám celého světa, jak se nám tvrdí? Jenže čím válka a proti komu? Válka oloupených mas Středního východu proti západnímu světu? Náboženská válka mezi islámem a dalšími dvěma „náboženstvími Knihy“, křesťanstvím a judaismem? Válka Islámského státu proti jeho nepřátelům, tedy státům antiteroristické koalice? V tom všem je jen málo pravdy. Vybrané terče ukazují, že masoví vrazi přišli s těmito vysvětleními jen proto, aby zakryli vlastní zmatené a blouznivé požadavky a postoje. Lidi, kteří vysedávali u stolků před kavárnami, ani návštěvníky rockového koncertu nelze považovat za „západní křižáky“, které je třeba ztrestat, ani za „nevěřící“ a ani za představitele toho či onoho státu. Oběťmi jsou „běžní“ lidé, kteří si vyrazili na drink, poslechnout si muziku nebo si jen vyšli ven. Útočníci v žádném případě necílili na stát či kapitalismus nebo na jeho opravdové či symbolické představitele.

Masakry, které hrají podle státních not

Letos v lednu jsme napsali: „*Ať bylo cílem útočníků zodpovědných za masakr v Charlie Hebdo cokoliv, následkem je terorizování celé populace. Terorizování s cílem zabránit porozumění, terorizování s cílem ještě víc zvýšit umělé bariéry mezi lidmi na základě náboženské víry.*“ Páteční události z 13. listopadu 2015 ukázaly, že francouzský stát a jeho spojenci nejsou ani v nejmenším schopni útokům na populaci zabránit. Dokud nebude tento druh úderů trvale ohrožovat akumulaci kapitálu, dokud se nezaměří na vojenské cíle, bude život či smrt několika stovek civilistů nechávat tu či onu vládnoucí třídu chladnou.

Francouzský kapitalistický stát si nepřestává zahrávat s ohněm. „*Francouzům chci říci, že jsme ve válce. Ano, jsme ve válce,*“ nechal se slyšet Manuel Valls a pokračoval: „*Stále jsme říkali, že existuje nebezpečí, že může dojít k teroristickým atentátům, které zasáhnou Francii na delší dobu.*“ A poté se dostal k nejzásadnějšímu sdělení: „*Hrozby budou pokračovat: tohle je otázka měsíců, snad i let. Francouzi musí být silní.*“

Co lepšího říci, aby se občanská společnost a pracující třída udržovaly ve strachu? Jaký

je lepší způsob, jak nás přimět akceptovat rostoucí moc státu s jeho výjimečnými zákony? Jaká je lepší cesta, jak udělat z těch, co přežili válku či hladomor, potenciální teroristy? Jak se lépe domoci uzavření hranic a vytlačení stovek tisíc proletářů zpátky tam, odkud uprchly? Na to, aby se vrhlo podezření na miliony Syřanů, kteří utíkají ze své země a snaží se dostat do Evropy, stačí jeden jediný syrský pas údajně patřící jednomu z teroristů. Muslimská populace ve Francii bude ještě více objektem nedůvěry, diskriminace a represe. Akce z 13. listopadu 2015 posílily rasisty na všech stranách.

Zdejší muslimové se stanou terčem nedůvěry a diskriminace. Takovéto akce nahrávají rasistům.

K zastrašujícím poselstvím, jakým byla slova Manuela Vallse, stát sáhl již po útocích na Charlie Hebdo a košer supermarket. Pochody z 11. ledna 2015 mu však vystavily stopku. Občanská společnost se odmítla nechat zastrašovat. Pokus státu politicky využívat strach byl zabrzděn. Posilování bezpečnostního aparátu na společenskou kontrolu se však nezastavilo.

Rozpad sociálních vztahů , segregace a islamofašismus

Tyto masakry jsou extrémním projevem jak rozpadu sociálních vztahů mezi těmi nejchudšími z proletariátu, tak nepravděpodobné války mezi státy. Chalífát stojí na písku, populaci udržuje na svých územích pod terorem, žije z rabování a vydírání, je čímkoli jiným než moderním státem, protože vychází ze sunnitské kmenové struktury. Pokud jde o jeho takzvané nepřátele, tedy kapitalistické státy protiteroristické koalice včetně Ruska, vedou *minimální* vojenské akce s nevyjádřeným cílem jeho udržení, brání chalífátu v jeho rozvoji, ale zachovávají ho jako globálního strašáka (proti rozličným populacím v konfliktním regionu,

zejména v Sýrii a Iráku, ale nejen tam), jako svůj dokonalý protějšek, který je schopný zaprodat společnost modernímu kapitalistickému státu.

Na druhé straně, na straně chalífátu, najdeme polosvět drobných gaunerů, dealerů drog, vyděračů, kteří olupují proletariát, a dalších zlodějíčků konvertovaných v Boží vojáky: jsou jak produktem porážky revolučního projektu dělnické třídy, tak pátou kolonou podřezávačů krků z Islámského státu. Vrahové z Paříže mají jeden společný rys: pocházejí ze sídlišť a chudých čtvrtí. Jsou nejshnilějším produktem segregace, v níž stát a kapitál udržuje miliony vykořeněných. Nejsou však obětmi. Ať sami sebe prezentují, jak chtějí, jsou součástí systému, proti němuž, jak tvrdí, bojují. Jsou cenným prvkem, který umožňuje, aby stát militarizoval společenské vztahy, aby ještě více rozdělil utlačované třídy a aby obnovil svou reputaci jako jediného možného obránce občanské společnosti jako celku, jako jediného a suverénního garanta kapitalistického pořádku.

Oni zabijáci zcela jasně vyjádřili svůj odpor k druhému člověku, ať je jím kdokoli: svůj odpor k druhé lidské bytosti jako takové. Jejich čin není gestem delikventní vzpoury. Je činem v nejčistší tradici náboženských sekt. Tito vrazi, zmanipulovaní kazateli Apokalypsy, nenáviděli celou společnost a každého ze svých bližních, který nesdílel jejich sektářskou izolaci a jejich laciný fanatismus. Je jisté, že byli izolovaní a osamocení. Jejich „duchovní společenství“ nebylo ničím jiným než vulgární záminkou pro vyjádření jejich nenávisti k druhým, jejich nenávisti k lidem. Byli ideálními loutkami v rukou chalífátu, který je naverboval, aby rozšířil frontovou linii svého boje a rekrutoval skrze ně další, kteří se obrátili k víře.

Byli loutkami v rukou států, které přísahají bojovat proti chalífátu, protože tyto státy mohou využívat masakry k posílení svého vlivu na občanskou společnost a proletariát zejména. Byli loutkami, ale ne utlačovanými. Byli loutkami, které samy utlačují své bližní. Jejich rolí byl islamofašismus, sami o sobě byli užitečnými idioty.

Řezníci Islámského státu si svůj tábor sami vybrali. Některé dobré duše levice a extrémní levice kapitálu ještě stále vysvětlují „radikalizaci“ některých jedinců skrze „sociální zlom“ mezi centrem města a předměstími a jako předvídatelnou reakci na „islamofobii“ a rasismus francouzské společnosti. Pro tyto falešné materialisty existuje mechanické spojení mezi objektivní situací bídy a útlaku a volbou některých jedinců dát se do služeb smrtící ideologie. Volbou, která je v naprostém protikladu k jakékoliv naději na překonání dnešní situace na předměstích, ale nejen tam.

Kolik lidí se ale ve Francii nachází v podobných či horších situacích než Coulibaly, bratři Kouachiové, Merah a ostatní? Pro kolik z nich je volbou náboženství? A když už, kolik z nich si vybralo takový jeho výklad, který je uctivý a velkorysý k ostatním, nikoli ten nihilistický a smrtící, který je vlastní příznivcům chalífátu? Kolik dalších se bude i nadále snažit, aby na konci měsíce vyšli s penězi navzdory mizerným pracovním nabídkám, byť mají tytéž potíže a stejné frustrace? Kolik z nich se rozhodlo jít se podívat na páteční fotbalový zápas? Kolik z nich zašlo na sklenku do některého pařížského baru?

Chalífát v defenzívě

Zabíjení v Paříži bylo propagandisty z chalífátu vysvětleno jako akty pomsty za Iráčany a Syřany zabité bombami Asada a mezinárodní protiteroristické koalice.

V tomto ohledu si chalífát osvojuje tradiční pojetí války, které kapitalismus povýšil na skutečné průmyslové plánování masakrů celých populací. Podle této koncepce je pro porážku nepřátelského státu nutné terorizovat jeho obyvatele. Tato logika je konzistentně aplikována po desetiletí v Palestině, kde izraelský stát zavírá Palestince v Gaze a na dalších okupovaných územích do klecí a kde Hamás a jiné ozbrojené islamistické skupiny tvrdí, že odpor okupaci je synonymem pro zabíjení Izraelců. Tato logika se zhmotňuje v jižních městech Turecka obývaných Kurdy, obětmi permanentního výjimečného stavu vyhlášeného tureckým státem.

Chalífát a jeho předchůdci spáchali totéž tím, že zničili životy neozbrojených civilistů v Paříži, Madridu, Londýně, Ankaře nebo v Bejrútu. Do této chvíle si dávali všichni nepřátelé Islámského státu v Iráku a Sýrii v boji proti stoupencům chalífátu na čas: každý z nich se soustředil na své lokální zájmy, ať už to byly jiné cíle (Rusko a Írán proti syrským rebelům, Turecko proti PKK, Izrael proti Hizballáhu), nebo minimalizace rizikových vojenských operací ve prospěch obklíčovacích manévrů schovaných za letecké údery, které nejsou tak intenzivní, jak tvrdí propaganda. Důkaz? Počet vzdušných misí USA vykonaných do této chvíle (bylo jich zhruba deset tisíc od začátku „války“ proti IS) se v zásadě rovná tomu, jehož bylo dosaženo během jediného dne během první války v Perském zálivu. Vzdušné útoky provedené syrskou diktaturou zabily více lidí z „běžné“ populace než islamistů samotných. Všichni samozvaní nepřátelé Islámského státu - Rusko, Írán a Spojené státy, ale také jeho někdejší turečtí patroni - mají zájem na udržení monstra, jemuž už vyrvali tesáky, v kleci. Loutkový stát chalífátu během poledních několika měsíců vyčerpal své ofenzivní schopnosti v Iráku

i Sýrii. Zrychlení internacionalizace bojů vedených Islámským státem vysvětluje jeho narůstající slabost.

Jak bojovat s fanatiky chalífátu odsud?

Z našeho letáku vydaného po zabíjení v redakci Charlie Hebdo a košer supermarketu vybíráme následující: „*Odpovědí pracujících na útok na Charlie Hebdo musí být nemilosrdný boj proti násilnému náboženskému fanatismu, který posiluje stát a prohlubuje rozdíly mezi vykořisťovanými a utlačovanými.*“ Dodali jsme tehdy následující slova: „*Opovržením hodný útok na Charlie Hebdo je součástí*

hry státu a oslabuje pracující třídu, jedinou třídu, která může konkrétně bojovat proti náboženskému fanatismu tam, kde je zakořeněn, kde hledá své potenciální pěšáky: v dělnických čtvrtích a na pracovištích. Pokud se nemáme vzdát prosazování potřeby nezávislé organizace vykořisťovaných a utlačovaných namířené proti státu, proti jakémukoli státu, je tento boj nezbytný.“

Po masakrech z 13. listopadu naše řádky bohužel neztratily nic ze svého významu.

**Žádní bozi ani vládci,
žádní šéfové ani státy**

*Mouvement Communiste/ Kolektivně proti kapitálu,
15. listopadu 2015*

„*Náboženská bída je jednak výrazem skutečné bídy, jednak protestem proti skutečné bídě. Náboženství je povzdech utlačeného tvora, cit bezcitého světa, duch bezduchých poměrů. Je to opium lidu.*“

Zrušit náboženství jako *ilusorní štěstí lidu* znamená žádat jeho *skutečné štěstí*. Požadavek vzdát se ilusí o svém postavení je *požadavek vzdát se postavení, ve kterém je zapotřebí ilusí*. Kritika náboženství je tedy v zárodku *kritikou tohoto slzavého údolí, jemuž náboženství tvoří svatozář.*“

Karl Marx. *Ke kritice Hegelovy filosofie práva, 1843.*
